

Kollegium, efter min Erfaring det herligste af alle Kollegier. Man forklarer det i Motiverne ved, at den nuværende Dyrtidshjælp til Alumnerne i Forbindelse med en Smule Brændselshjælp vil kunne slaa til; men det vil ikke være tilstrækkeligt under de nuværende Forhold. Det er godt, at de faar Brændselshjælp. I min Tid havde vi ikke anden Brændselshjælp end en Kulskuffe, en Kulkasse og en kold Kakkelovn, og der var mange, som ikke havde Raad til at lægge i Kakkelovnen. Alumnerne omkring paa Kollegierne, særlig paa Valkeendorfs Kollegium, hvor jeg er kendt, har langt fra alle Understøttelse af Kommunitetet. Der er mange fattige iblandt dem, og der er adskillige, som lider Nød. Jeg har været fattig, jeg har dog aldrig lidt Nød, men jeg har blandt mine Kammerater set dem, der led Nød og led uforskyldt Nød. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister at se lidt bort fra Brændselsgodtgørelsen og i disse ekstraordinære Tider ogsaa række Alumnerne paa Kollegierne en hjælpende Haand.

Axel Møller: Ogsaa jeg kan paa mit Partis Vegne med Glæde slutte mig til Lovforslaget, og jeg vil ligeledes gerne udtale min Tilslutning til den ærede sidste Ordfører; det forekommer ogsaa mig, at der var Grund til at hjælpe Kollegiealumnerne. Dyrtiden rammer i allerhøjeste Grad de fattige studerende, ikke blot direkte paa den Maade, som den rammer os alle, gennem de høje Priser, men ogsaa derved, at den Adgang til Hjælp fra Forældre og Slægtninge, som mange af dem vilde kunne paaregne under normale Forhold, vil de for en stor Del være afskaarne fra under de nuværende Forhold.

Undervisningsministeren (Keiser-Nielsen): Nu kan jeg altsaa vende tilbage til min tidligere Praksis og takke de ærede Medlemmer, som har ført Ordet for de forskellige Partier, for Modtagelsen af Lovforslaget.

De to sidste ærede Talere gjorde et Par Bemærkninger med Hensyn til Kollegiealumnerne, der altsaa tidligere kun har faaet som Dyrtidshjælp en Hjælp til Indkøb af Brændsel. Denne Lov skulde jo være en Slags Tillægslov, idet vi allerede

har vedtaget en Lov, som gælder fra den 1. April 1918, og som angaar Dyrtidshjælp til saavel Kommunitetsalunner som Kollegiealumner. Vi ansaa det den Gang for rigtigt, at lige overfor Kommunitetsalumnerne skulde man bestræbe sig for, at den Hjælp, de fik, var saa rigelig, at de i det væsentligste kunde klare sig dermed, saa at en meget sparsommelig Kommunitetsalumne vilde være i Stand til at klare sig i hvert Fald ved Hjælp af lidt privat Arbejde. Med Hensyn til Kollegiealumnerne er Understøttelsen derimod ikke gaaet ud paa at hjælpe dem saaledes, at de kunde klare sig selv, men man var enig om, at det, man skulde hjælpe dem med, var Brændsel. Nu har det vist sig, at for Kollegiealumner kunde det fastsatte Beløb strække til til det Formaal, man satte: at skaffe dem Brændsel — Brænde er ikke blevet dyrere —, men for Kommunitetsalumnerne, overfor hvem Formaalet altsaa var at sætte dem i Stand til at klare sig uden anden Hjælp, strakte det, man bevilgede dem i Foraaret, ikke til. Derfor søger man ved denne Lov en Slags Tillægsbevilling for Resten af Aaret, gældende fra den 1. September til Udgangen af Finansaaret. Det forekommer mig, at man derfor ikke ved denne Lejlighed kan komme ind paa en helt ny Lovgivning for Kollegiealumnerne. Det maa man vente med, til man muligvis skal til at vedtage en ny Lov, gældende for det kommende Finansaar.

Formanden: Det 4de Medlem for Hovedstaden har Ordet for en kort Bemærkning.

Alfred Christensen: Jeg forstaaer, hvorfor Kollegiealumnerne er blevet udeladt; jeg ser, at de er faldet som et Offer for Systematisering. System er godt, men Mad er ogsaa godt. Hvis vi kunde finde et System, hvorefter Kollegiealumnerne kunde leve af, faa Mad af deres Brændselsgodtgørelse, var det udmærket; men det System er ikke opfundet endnu.

Jeg talte om, at vi var fattige alle sammen, og at mange af os led Nød. Jeg har aldrig lidt Nød, men jeg har set unge, fittige Mennesker lide Nød for Føden, og det var paa et Tidspunkt, da vi gav saa-